

ОШТРИ РЕЗОВИ

Време је да се провере
Резултати једне вере
Да се окусе плодови
Те размотре укуси,
А све то јасно говори
Да је време да се одлучи
И да се са тим живи,
Што повлачи
Да се преиспитају стилови
Одбаце – растргну и поједу
Прихвате – време је стварању
Време је пророку
И као и увек – генију
Борби и рату и посвећености
Да се ризикује и прихвати
Све што ће потом уследити
Ако ће се живот изгубити
О томе се нема шта сада бринути
То ће учинити наредни
– цењени, славни, губитници и оспоравани...

НАТЕРАЈ МЕ ДА СЕ ПРЕДСТАВИМ

Коме сам се и како обећао
колико сам посвећен био
и одважан и смео и храбар и сигуран
иза чега сам стао, у шта се кладио,
шта и колико на леђима носио
како сам трпео
јесам ли давао када сам стварао
да ли сам признао када је требало
зашто сам лагао
и када би ме сада питали
да ли бих поново учинио исто

да ли би ме људи по одговору препознали
ако су ме уопште упамтили, али ако јесу
питање је како, али надам се
као неког ко понавља решеност
због које се људима верује
због које се људи следе
која не признаје сумњу и „не могу“
и поново се препознаје као достојан пажње
и више од тога – допушта му се да траје
(за разлику од пажње која не може
и не треба да опстаје без промене)
и дејствује и подстиче и тражи од људи
да се на то надограде и изграде себе
за шта ће морати да пробуде друге
да стварају свет за људе...
Ако сам део тога, добро је...

Натерај ме да се представим
питањима којима не могу да одолим
која не могу да не желим да прихватим
таква питања и такве понуде
које би свако изабрао као своје последње жеље,
жеље пред којима смо сви једнаки
припадници реално исте врсте – сви људи,
том жељом обједињени и јединствени:
хоћемо истину!

ВРЕМЕ ЗА РАТНИЧКЕ БОЈЕ

Него шта да ћу бити безобзиран,
безобзиран и немилосрдан,
чак на најгори могући начин
тачно такав и још бескомпромисан:
одређен, на разлозима заснован,
у својој посвећености, решености и одлучности,
несамерљив, да је нејасно и необјашњиво
како бих уопште могао бити,
мада нико не може да заиста посумња
да ли сам или нисам стваран;
извесно је да јесам

али какав ћу коме бити
како ће се са таквим проћи
са таквим који се не може мимоићи
просто је дошло време
да се нешто мора сазнати
а да се не би тек чуло и заборавило
на кожи и телу се мора утиснути,
бићете видно оцењени
више нећете бити непримећени
самосакривени или онемогућени
сасвим је свеједно
који су разлози до сада једино важили
сада ће се знати

ОВАЈ СЕ ОБРТ НЕ МОЖЕ

Мртва се ствар не одазива
што жива ствар заборавља,
без икаквог плана и сврхе,
а зато се одговара,
на нимало пријатан начин.
Тако то бива са питањима
за која се не зна њихово откуда.
Таква се мистика готово никада
не жели, па ипак, упркос томе,
човек не налази баш ништа и никад
да може и треба одатле да крене
да ствари покрене;
јер није то баш тек тако
да се у низу, сукцесивно, чак истовремено,
два пута заврне,
– морао би да обмане обмане,
много је то енергије и математике,
бар за овај дигитални век:
тешко се мења оно што очврсне
штавише, свакога дана све више јача,
вера у дугме, веровали или не.

ПОЈАЧАВАЊЕ, ОДРЖАВАЊЕ И УБРЗАВАЊЕ

Ми бирамо чиме да се јачамо
и некако паралелно са тим
мислимо и одлучујемо
шта под снагом да подразумевамо.
Шта је у томе прво
то се не може, и што је још битније,
не мора се знати.
Али може се рећи и мислити
у мрежи паралела ствари.

У мрежи односа, ван сваке сумње,
наша је позиција јаснија
нама или другима
а можда и нама и њима:
да смо сви свесни наше повезаности и испреплетаности
то је најпожељнија опција,
најпожељнија заједничка позиција.

Наше су вештине – наше судбине!
Да су неизбежне, то овде није питање.

* * *

Борба се наставља.
Са нама или без нас,
ван сваког и у сваком живом организму.
А ни за кога на исти начин.
Ако већ постоји свест о њој,
унутар те свести мора да постоји
и питање: дакле, како?
Како се наставља и куда води?
Одговор нас разликује
стварајући од нас бића
мањег или већег мисаоног квалитета.
У потрази за тим одговором
издвојиће се најпосвећенији:
генији који не посустају и не падају
са ивице којом ходе.

НА КРАЈУ

Када и будале и паметни
буду јединствени у ставу
да се не праве будале и паметни.
Ко на крају не би желео
да ужива, или да се замисли?
Последња сцена нека припадне
мајсторима вишесмислености и несводивости:
како би се другачије ми, толико различити,
замислили и уживали?

Крај припада свима
ту нема шта да се отима,
време је и најтврдокорнијем
да се нечему другом препушта.
Ако је крај заиста најбоља шанса
да се буде човек,
како да учинимо да се понавља?